

Republika Hrvatska
Općinski sud u Zadru
Stalna služba u Benkovcu
Stjepana Radića 10 23420 Benkovac

Poslovni broj: P-1952/2019-35

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zadru, Stalna služba u Benkovcu, OIB: 78866932443, po sutkinji Danijeli Števanja, u pravnoj stvari tužitelja tužitelja Ivana Živkovića iz Zadra, Olibska ulica 3, OIB: 68528719664, zastupan po punomoćniku Damiru Klarinu, odvjetniku iz Zadra, protiv tuženika Addiko bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupana po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Knezović i partneri iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon glavne, usmene i javne rasprave, 25. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

1. Odbija se glavni tužbeni zahtjev koji glasi:

„I. Utvrđuju se ništetnima dio odredbi čl. 3. i 6. Ugovora o kreditu broj 236-107/2007, sklopljenog između tužitelja IVAN ŽIVKOVIĆ, OIB: 68528719664, kao korisnika kredita i tužene ADDIKO BANK d.d., OIB: 14036333877 kao kreditora, u dijelu kojim je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva na osnovu jednostrane odluke banke, kao i u dijelu kojim je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te iste u tom dijelu ne proizvode nikakve pravne učinke.

II. Nalaže se tuženici ADDIKO BANK d.d., OIB: 14036333877, da isplati tužitelju iznos od 16.063,48 EUR koji se novčani iznos zbog ništetnosti odredbi o promjenjivim ugovornim kamatama i valuti otplate anuiteta za koju je vezana glavnica švicarski franak ima vratiti tužitelju sa pripadajućom zateznom kamatom na svaki pojedini iznos više otplaćenog mjesečnog anuiteta počevši od uplate svakog pojedinog iznosa po stopi od 15% godišnje do 31. 12. 2007. godine, po stopi od 14% godišnje od 01. 01. 2008. godine do 30. 06. 2011. godine, po stopi od 12% godišnje od 01. 07. 2011. godine do 31. 07. 2015. godine, po stopi od 8,14% godišnje od 01. 08. 2015. godine do 31. 12. 2015. godine, po stopi od 8,05% godišnje od 01. 01. 2016. godine do 30. 06. 2016. godine, po stopi 7,88% od 01. 07. 2016. godine do 31. 12. 2017. godine, po stopi 7,09% od 01. 01. 2018. do 30. 06. 2018. po stopi 6,82% od 01. 07. 2018 do 31. 12. 2018. godine, te dalje po stopi koju utvrdi HNB uvećanjem za tri postotna poena prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine

dana nefinancijskim trgovačkim društvima sukladno čl. 29. Zakona o obveznim odnosima i to kako slijedi

- na iznos od 10,53 EUR od 01.09.2005. godine do isplate,
- na iznos od 12,32 EUR od 04.10.2005. godine do isplate,
- na iznos od 12,27 EUR od 04.11.2005. godine do isplate,
- na iznos od 10,81 EUR od 03.12.2005. godine do isplate,
- na iznos od 7,09 EUR od 01.01.2006. godine do isplate,
- na iznos od 7,09 EUR od 31.01.2006. godine do isplate,
- na iznos od 1,02 EUR od 01.03.2006. godine do isplate,
- na iznos od 16,99 EUR od 06.06.2006. godine do isplate,
- na iznos od 15,01 EUR od 04.07.2006. godine do isplate,
- na iznos od 15,01 EUR od 02.08.2006. godine do isplate,
- na iznos od 18,87 EUR od 02.09.2006. godine do isplate,
- na iznos od 18,54 EUR od 03.10.2006. godine do isplate,
- na iznos od 16,66 EUR od 03.11.2006. godine do isplate,
- na iznos od 15,23 EUR od 05.12.2006. godine do isplate,
- na iznos od 10,48 EUR od 03.01.2007. godine do isplate,
- na iznos od 7,07 EUR od 02.02.2007. godine do isplate,
- na iznos od 8,50 EUR od 02.03.2007. godine do isplate,
- na iznos od 7,44 EUR od 03.04.2007. godine do isplate,
- na iznos od 0,89 EUR od 07.09.2007. godine do isplate,
- na iznos od 1,76 EUR od 02.10.2007. godine do isplate,
- na iznos od 0,25 EUR od 03.11.2007. godine do isplate,
- na iznos od 3,63 EUR od 04.12.2007. godine do isplate,
- na iznos od 5,47 EUR od 03.01.2008. godine do isplate,
- na iznos od 14,92 EUR od 02.02.2008. godine do isplate,
- na iznos od 18,49 EUR od 01.03.2008. godine do isplate,
- na iznos od 56,35 EUR od 01.04.2008. godine do isplate,
- na iznos od 42,78 EUR od 01.05.2008. godine do isplate,
- na iznos od 37,42 EUR od 03.06.2008. godine do isplate,
- na iznos od 44,03 EUR od 01.07.2008. godine do isplate,
- na iznos od 34,33 EUR od 01.08.2008. godine do isplate,
- na iznos od 34,81 EUR od 02.09.2008. godine do isplate,
- na iznos od 42,07 EUR od 02.10.2008. godine do isplate,
- na iznos od 84,13 EUR od 01.11.2008. godine do isplate,
- na iznos od 62,17 EUR od 03.12.2008. godine do isplate,
- na iznos od 98,43 EUR od 01.01.2009. godine do isplate,
- na iznos od 90,66 EUR od 03.02.2009. godine do isplate,
- na iznos od 106,80 EUR od 03.03.2009. godine do isplate,
- na iznos od 99,62 EUR od 01.04.2009. godine do isplate,
- na iznos od 100,99 EUR od 01.05.2009. godine do isplate,
- na iznos od 90,02 EUR od 02.06.2009. godine do isplate,
- na iznos od 81,94 EUR od 01.07.2009. godine do isplate,
- na iznos od 84,08 EUR od 01.08.2009. godine do isplate,
- na iznos od 88,34 EUR od 01.09.2009. godine do isplate,
- na iznos od 87,97 EUR od 01.10.2009. godine do isplate,
- na iznos od 83,67 EUR od 03.11.2009. godine do isplate,
- na iznos od 91,75 EUR od 01.12.2009. godine do isplate,
- na iznos od 98,23 EUR od 01.01.2010. godine do isplate,

- na iznos od 107,45 EUR od 02.02.2010. godine do isplate,
- na iznos od 105,33 EUR od 02.03.2010. godine do isplate,
- na iznos od 117,84 EUR od 01.04.2010. godine do isplate,
- na iznos od 115,47 EUR od 01.05.2010. godine do isplate,
- na iznos od 120,09 EUR od 01.06.2010. godine do isplate,
- na iznos od 160,13 EUR od 01.07.2010. godine do isplate,
- na iznos od 151,88 EUR od 03.08.2010. godine do isplate,
- na iznos od 177,06 EUR od 01.09.2010. godine do isplate,
- na iznos od 168,36 EUR od 01.10.2010. godine do isplate,
- na iznos od 154,37 EUR od 03.11.2010. godine do isplate,
- na iznos od 183,89 EUR od 01.12.2010. godine do isplate,
- na iznos od 213,65 EUR od 01.01.2011. godine do isplate,
- na iznos od 187,34 EUR od 01.02.2011. godine do isplate,
- na iznos od 197,46 EUR od 01.03.2011. godine do isplate,
- na iznos od 185,72 EUR od 01.04.2011. godine do isplate,
- na iznos od 187,85 EUR od 01.05.2011. godine do isplate,
- na iznos od 237,57 EUR od 01.06.2011. godine do isplate,
- na iznos od 242,41 EUR od 01.07.2011. godine do isplate,
- na iznos od 283,94 EUR od 02.08.2011. godine do isplate,
- na iznos od 262,61 EUR od 01.09.2011. godine do isplate,
- na iznos od 239,25 EUR od 01.10.2011. godine do isplate,
- na iznos od 222,01 EUR od 01.11.2011. godine do isplate,
- na iznos od 220,25 EUR od 01.12.2011. godine do isplate,
- na iznos od 231,17 EUR od 01.01.2012. godine do isplate,
- na iznos od 240,68 EUR od 01.02.2012. godine do isplate,
- na iznos od 241,96 EUR od 01.03.2012. godine do isplate,
- na iznos od 235,37 EUR od 01.04.2012. godine do isplate,
- na iznos od 239,82 EUR od 01.05.2012. godine do isplate,
- na iznos od 242,86 EUR od 01.06.2012. godine do isplate,
- na iznos od 237,74 EUR od 01.07.2012. godine do isplate,
- na iznos od 239,09 EUR od 01.08.2012. godine do isplate,
- na iznos od 235,25 EUR od 01.09.2012. godine do isplate,
- na iznos od 227,08 EUR od 02.10.2012. godine do isplate,
- na iznos od 235,92 EUR od 01.11.2012. godine do isplate,
- na iznos od 240,15 EUR od 01.12.2012. godine do isplate,
- na iznos od 237,07 EUR od 01.01.2013. godine do isplate,
- na iznos od 220,40 EUR od 01.02.2013. godine do isplate,
- na iznos od 234,56 EUR od 01.03.2013. godine do isplate,
- na iznos od 235,80 EUR od 03.04.2013. godine do isplate,
- na iznos od 230,25 EUR od 01.05.2013. godine do isplate,
- na iznos od 212,99 EUR od 01.06.2013. godine do isplate,
- na iznos od 212,55 EUR od 02.07.2013. godine do isplate,
- na iznos od 216,79 EUR od 01.08.2013. godine do isplate,
- na iznos od 223,58 EUR od 01.09.2013. godine do isplate,
- na iznos od 233,00 EUR od 01.10.2013. godine do isplate,
- na iznos od 228,14 EUR od 01.11.2013. godine do isplate,
- na iznos od 231,58 EUR od 01.12.2013. godine do isplate,
- na iznos od 235,48 EUR od 01.01.2014. godine do isplate,
- na iznos od 188,20 EUR od 01.02.2014. godine do isplate,

- na iznos od 192,98 EUR od 01.03.2014. godine do isplate,
- na iznos od 191,41 EUR od 01.04.2014. godine do isplate,
- na iznos od 186,13 EUR od 01.05.2014. godine do isplate,
- na iznos od 184,43 EUR od 01.06.2014. godine do isplate,
- na iznos od 185,20 EUR od 01.07.2014. godine do isplate,
- na iznos od 191,20 EUR od 01.08.2014. godine do isplate,
- na iznos od 196,25 EUR od 01.09.2014. godine do isplate,
- na iznos od 195,20 EUR od 01.10.2014. godine do isplate,
- na iznos od 199,57 EUR od 01.11.2014. godine do isplate,
- na iznos od 202,54 EUR od 01.12.2014. godine do isplate,
- na iznos od 200,79 EUR od 01.01.2015. godine do isplate,
- na iznos od 201,27 EUR od 01.02.2015. godine do isplate,
- na iznos od 201,27 EUR od 01.03.2015. godine do isplate,
- na iznos od 201,27 EUR od 01.04.2015. godine do isplate,
- na iznos od 201,27 EUR od 01.05.2015. godine do isplate,
- na iznos od 201,27 EUR od 02.06.2015. godine do isplate,
- na iznos od 201,27 EUR od 01.07.2015. godine do isplate,
- na iznos od 201,27 EUR od 01.08.2015. godine do isplate,
- na iznos od 201,27 EUR od 01.09.2015. godine do isplate,
- na iznos od 201,27 EUR od 01.10.2015. godine do isplate."

III. Nalaže se tuženici da naknadi tužitelju trošak ovog parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom od dana donošenja prvostupanjske presude po stopi koju utvrdi HNB uvećanjem za tri postotna poena prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima sukladno čl. 29. Zakona o obveznim odnosima u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe."

2. Usvaja se eventualno kumulirani tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

„I. Utvrđuju se ništetnima dio odredbi čl. 3. i 6. Ugovora o kreditu broj 236-107/2007, sklopljenog između tužitelja IVAN ŽIVKOVIĆ, OIB: 68528719664, kao korisnika kredita i tužene ADDIKO BANK d.d., OIB: 14036333877 kao kreditora, u dijelu kojim je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva na osnovu jednostrane odluke banke, kao i u dijelu kojim je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te iste u tom dijelu ne proizvode nikakve pravne učinke.

II. Nalaže se tuženici ADDIKO BANK d.d., OIB: 14036333877, da isplati tužitelju iznos od 6.665,74 EUR sa zateznom kamatom sukladno čl. 29. Zakona o obveznim odnosima koja na taj iznos teče od 13. lipnja 2019. do isplate, u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe.

III. Nalaže se tuženici ADDIKO BANK d.d. OIB: 14036333877 da isplati tužitelju iznos od 1.657,18 eura sa zateznom kamatom sukladno čl. 29. Zakona o obveznim odnosima koja na taj iznos teče od 13. lipnja 2019. do isplate, u roku od 15 dana i podprijetnjom ovrhe, dok se u preostalom dijelu do zatraženog iznosa odbija zahtjev tužitelja kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj je sa tuženicom dana 12. srpnja 2005. godine zaključio Ugovor o kreditu broj 236-149/2005, koji ugovor je solemniziran dana 14. srpnja 2005. godine kod javnog bilježnika Alkica Kolega Zubčić iz Zadra pod brojem OU-518/05-1. Ukupan kredit je ugovoren u iznosu od 108.100,00 CHF uz rok otplate od 15 godina. Tužitelj je kredit konvertirao sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju sklapanjem aneksa ugovora. Člankom 3. predmetnog ugovora ugovorena je kamatna stopa od 3,99% godišnje, a člankom 6. ugovoreno je da je kamatna stopa promjenjiva sukladno odluci tuženice. Člankom 3. ugovora ugovorena je otplata kredita u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tužene za valutu CHF, važećem na dan plaćanja. U razdoblju otplate kredita od kolovoza 2005. godine do prosinca 2013. godine tuženica je pozivom na članak 6. naprijed navedenog ugovora jednostrano mijenjala kamatnu stopu po kriterijima koji tužitelju nisu bili poznati i na koje nije mogao utjecati, a njegovu obvezu prema tuženici učinili su većom od početno ugovorene i neizvjesnom. Kamatna stopa je jednostrano promjenjivana odlukama tuženika od početno ugovorenih 3,99% na 4,60% u svibnju 2006. godine, 5,00% u rujnu 2007. godine, 5,99% u ožujku 2008. godine, 6,20% u prosincu 2008. godine, 5,95% u prosincu 2010. godine, 5,45% u listopadu 2011. godine, da bi od siječnja 2014. godine bila određena u visini od 3,23%. Istovremeno je anuitet kredita u razdoblju od kolovoza 2007. godine do dana konverzije rastao i uslijed promijene tečaja valute CHF u odnosu na kunu, uslijed kojih promjena je anuitet tužitelju povećan i do preko 2.000,00 kn mjesečno u odnosu na početno ugovoreni. Razlika u visini naplaćenog iznosa na temelju promijene kamata vidljiva je iz usporedbe početnog otplatnog plana izrađenog prilikom sklapanja ugovora o kreditu iz kojeg je vidljivo koji je novčani iznos anuiteta tužitelj trebala uplaćivati tuženici po ugovoru, i prometa po kreditu iz kojeg je vidljivo koliko je tužitelj zaista uplatio po ugovoru uslijed jednostranog povećanja kamatne stope od strane tuženika i rasta tečaja valute CHF. Dana 13. lipnja 2014. godine Visoki trgovački sud Republike Hrvatske pod brojem PŽ-7129/13-4 donio je presudu kojom je djelomično potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 04. srpnja 2013. godine, koji postupak je pokrenut radi zaštite kolektivnih interesa i prava, a kojom je utvrđeno da je između ostalih banaka i tuženica povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita time što je u potrošačkim ugovorima o kreditu koje je zaključivala u razdoblju od 10. rujna 2003. godine do 31. prosinca 2008. godine, koristila nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, i koja je ništetna. Nadalje, dana 14. lipnja 2018. godine Visoki trgovački sud Republike Hrvatske pod brojem PŽ-6632/17-10 donio je presudu kojom je potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 04. srpnja 2013. godine u dijelu kojom je utvrđeno da je između ostalih banaka i tuženica povrijedila kolektivne interese i prava potrošača kao korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nisu tužitelja kao potrošača u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je između ostalih banaka i tuženica postupala suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima.

Sukladno odredbi čl. 502c. Zakona o parničnom postupku, fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava, a koji su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Nadalje, sukladno odredbi čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača obvezujuća za sve ostale sudove u postupcima koje potrošači pokrenu osobno radi naknade štete koja im je uzrokovana postupanjem tuženika, to su i drugi sudovi u postupcima koje potrošači osobno i pojedinačno pokrenu dužni slijedom utvrđenja Visokog trgovačkog suda RH utvrditi ništetnost ugovornih odredbi u pojedinačnim ugovorima, te dosuditi potrošačima naknadu koja ih uslijed ništetnosti takve ugovorne odredbe pripada. Obje naprijed navedene presude temelje se na europskoj sudskoj praksi, konkretno na presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. godine u predmetu C-26/13 u kojoj se poziva sud na Direktivu 93/13 sukladno kojoj nije dovoljno da je odredba ugovora koja se odnosi na kamatnu stopu potrošaču samo gramatički razumljiva, već on mora biti upoznat sa mehanizmima promjene kamatne stope, kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ekonomske posljedice koje za njega na temelju takvog ugovaranja proizlaze. Tuženica prilikom ugovaranja predmetnog kredita nije tužitelja kao potrošača informirala i nije ga upozorila na rizičnost ugovaranja CHF valutne klauzule, već mu je, naprotiv, nudila takav kredit kao najpovoljniji i najisplativiji. Posebno treba imati u vidu činjenicu da se tečaj CHF u vrijeme ugovaranja kredita nalazio blizu svojih povijesnih minimuma te je u predstojećem razdoblju bio očekivan i izvjestan njegov rast, a što je tuženici, s obzirom na njezin predmet poslovanja, odnosno znanje i stručnost, bilo i moralo biti poznato. Tuženica je dakle prilikom ugovaranja kredita postupala suprotno načelu savjesnosti i poštenja, ravnopravnosti ugovornih strana i jednakosti činidbi, a sve navedeno je za posljedicu imalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, na teret tužitelja. Ne može se razumno očekivati da bi tužitelj sklopio takav ugovor o kreditu da je bio upoznat sa mogućnošću da mu anuitet toliko naraste. Uslijed jednostrane promjene kamatne stope u odnosu na ugovorenu i rasta tečaja valute CHF, za koje je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske pravomoćno utvrdio da predstavljaju povrede prava potrošača kao korisnika kredita, te koje su ništetne, odnosno u suprotnosti sa zakonskim odredbama tužitelj je u razdoblju od kolovoza 2005. godine do rujna 2015. godine po anuitetima preplatio iznos od ukupno 121.136,43 kune. Navedeni novčani iznos preplate utvrdio je financijski vještak, koji je u vještačenju odredio ukupni iznos preplate tužitelja uslijed promjena kamatne stope i rasta tečaja CHF (Tablica 1), te je posebno utvrdio preplatu nastalu uslijed promjena kamatne stope, a bez uračunavanja promijene tečaja CHF (Tablica 2). Obzirom da je Ugovorom o kreditu broj 236-107/2007 ugovorena promjenjiva kamatna stopa prema kriterijima koji tužitelju kao potrošaču niti na koji način ne mogu biti poznati, da je tuženica mijenjala kamatnu stopu jednostranom odlukom i bez pregovaranja o istoj sa tužiteljem, te je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, te su odredbe ugovora ništetne, što je već pravomoćno utvrđeno presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12, odnosno potvrđeno presudama Visokog trgovačkog suda posl. br. PŽ-7129/13-4 i PŽ-6632/17-10, to je tuženica navedeni novčani iznos stekla bez osnove, pa tužitelj ima pravo tražiti povrat preplaćenih iznosa anuiteta plaćenih po kreditu.

2. Tuženica u odgovoru na tužbu u bitnome navodi da tužitelj u konkretnom slučaju traži kondemnatornu pravnu zaštitu zathijevajući od suda da naloži tuženiku isplatu odgovarajuće novčanog iznosa, a tuženik tvrdi da tužitelj nema pravni nterez za podnošenje kondemnatorne tužbe. Tuženik nadalje navodi da je to zbog toga što je tužitelj provedbom konverzije sukladno ZID ZPK u potpunosti već ostavrio pravnu zaštitu koju traži u ovom postupku, pa se radi o negativnoj procesnoj pretpostavi za vođenje ove parnice. Nadalje tužitelj ističe prigovor zastare utuženih tražbina. Ističe da neposotojanje prava na vraćanje iznosa plaćenih po osnovnom ugovoru, jer da nakon izvršene konverzije tužitelj nema parvo zahtijevati od tuženika vraćanje bilo kakvih iznosa koje je tužitelj platio po osnovnom ugovoru. Tuženik ističe neosnovanost pozivanja na utvrđenje iz presuda iz Kolektivnog ugovora, osporava tvrdnje iz tužbe da bi odredbe iz osnovnog ugovora o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi uopće bile ništetne, te ističe da su iste valjane. Nadalje navodi da tužitelj nije ničim dokazao da bi sporne odredbe osnovnog ugovora bile ništetne jer samo pozivanje na presude donesene u sporu za zaštitu kolektivnih interesa i prava povodom tužbe Udruge "Petrošač ", ne bi bile osnovane i dostatne. U daljnjem tijeku postupka tuženik stiče da su odredbe osnovnog ugovora o valutnoj klauzuli valjane, jer da su tužitelj i tuženik dobrovoljno na iste pristali prema procjeni vlastitih interesa te su bili spremni na rizik promjenjivosti tečaja. Navodi da je tužitelj imao pravo izbora između više različitih kreditnih proizvoda tuženika, te je u konačnici podnio zahtjev za odborenje kredita denominiranog u kunama s vlautnom klauzulom u CHF, te da ni na koji način nije bio prisiljen sklopiti ugovor o kreditu s takovom valutnom klauzulom. Tuženik ističe da odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi nije ništetna naprosto iz razloga što ista nije zabranjena odnosno nije protivna niti jednom prisilnom pravnom propisu, te da bi se o ništetnoosti moglo govoriti smo u slucaju da je visina kamate premašila najvišu dopuštenu stopu propisanu čl. 26 ZOO, što ovdje nije slučaj. Tuženik je stoga prigovorio visini tužbenog zahtjeva, jer da nije jasno što tužitelj traži odnosno koji novčani iznos. Slijedom naprijed navedenog u cijelosti osporava osnovanost i visininu tužbenog zahtjeva, predlaže odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti.

3. Tužitelj je u podnesku od 12. kolovoza 2026. postavio eventualno kumulirani tužbeni zahtjev u kojim je uredio toč. II tužbenog zahtjeva, sukladno odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev 457/2025 od 27. svibnja 2026.

4. Sud je u dokaznom postupku izveo dokaze čitanjem isprava i dokumentacije priloženih spisu i to: solemnizacija potvrda prprivatne isprave posl. br. OU-518/05 (l.s. 9, 19), Ugovor o kreditu broj 236-149/2005 (l.s. 10-18) izvada iz zemljišne knjige 2983 k.o. Umag (l.s. 22-24) Aneks Ugovora o kreditu broj 236-149/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine (l.s. 25-28), zk. uložak 2983 k.o. Umag (l.s. 29-30), spcijelana punomoć, ovjera potpisa (31-36), otplatni plan (l.s. 37-45) nalaz i mišljenje vlašćaka Petra Bajla od 11. lipnja 2019 (l.s.46-52), nalaz i mišljenje vješćakinje Sandre Došen (l.s. 414-424), dopuna nalaza i mišljenja vješćakinje Sandre Došen (l.s. 448-451), druga dopuna nalaza i mišljenja vješćakinje Sandre Došen (l.s. 456-459).

5. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je (glavni) tužbeni zahtjev kao i dio eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva i to za utvrđenje ništetnim djela odredbi čl 3. i 6. Ugovora o kreditu broj 236-107/2007 sklopljen između tužitelja kao korisnika kredita i tuženice kao kreditora.

5.1. Među strankama je sporno i to da li je sklapanjem Dodatka Ugovora o kreditu sukladno ZIDZPK prestala obveza tuženika da izvrši povrat iznosa koji tužitelj zahtjeva u ovom postupku.

6. Sud nalazi da je glavni tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan, dok je eventualno kumulirani tužbeni zahtjev preciran podneskom od 12. kolovoza 2026., osnovan.

7. Tužitelj u iskazu kojeg je dao pred sudom navodi da je predmetni ugovor sklopio s tada Hypo bankom negdje 2005. a isti je bio namijenjen kupnji obiteljske kuće koja je bila na početku gradnje a da je taj kredit služio radi dovršetka izgradnje kuće. On da je prodavatelju od kojeg je građevinu kupio trebao isplatiti iznos u eruima, te da je imao namjeru dignuti kredit u eurima. Međutim banka da je njemu isplatila kune a on da je isto otplaživao u valuti švicarskog franka. Prilikom sklapanja ugovora njega službenica banke nije upozorila s uvjetima sklapanja ugovora na način da bi ih on znao da se radi o da se radi o promjenjivoj kamati, da postoji mogućnosti promjene valutne klauzule odnosno da postoji bilo kakvi rizici ili problemi , a koji bi doveli do povećanja iznosa prilikom mjesečnih otplata kredita. Predmetni ugovor da je sklopio na nekih 15 ili 20 godina ali zna da ga je otplatio 5 godina ranije. U to vrijeme švicarac da je bio najpovoljniji, a upitan jeli pročitao cijeli ugovor prilikom sklapanja navodi da jeste letimično te da nije čitao baš svaku stavku. Početni mjesečni iznos otplate kredita bio je oko nekih 3.500,00 tadašnjih kuna a kasnije je to poraslo na 6.500,00 do 7.000,00 kuna. Banka nije od njega tražila pristanak na povećanje kamatne stope već bi samo prilikom svakog povećanja rate dobio obavijest. Navodi da je sklopio dodatak ugovoru o kreditu odnosno ovaj kredit je konvertiran. U trenutku kada je digao kredit nije bio niti vlasnik obrta niti nositelj OPG-a. Kuća koju je završio je bila namijenjena za stanovanje njegove obitelji i njega. Tek zadnje dvije godine da je počeo s iznajmljivanjem dijela kuće i to već kada je kredit bio davno isplaćen.

8. U konkretnom slučaju na temelju izvedenih dokaza utvrđene su sljedeće činjenice koje među strankama nisu sporne:

- da je tužitelj s prednikom tuženice HYPO ALPE ADRIA BANKE d.d. sklopio Ugovor o kreditu broj 236-149/2005 sa porazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini 17. srpnja 2005.
- da je ugovor sklopljen na iznos od 108.100,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke u trajanju od 15 godina,
- da je ugovorena redovna kamata, koja je tijekom postojanja obveze po Ugovoru promjenjiva u skladu s promjenama Odluke o kamatnim stopama Hypo Alpe Adria bank d.d. a na dan sklapanja Ugovora iznosi 3,99 % godišnje.
- da su stranke 20. siječnja 2016. sklopile Aneks Ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) konverziju kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR, kojem su prethodile obavijesti u vidu podneska, izračuna konverzije na dan 30.9.2015., informativni sažetak izračuna konverzije, pregled otvorenih stavki po kreditu na dan 30.9.2015., prijedlog izmjene ugovora o kreditu.
- da je pred Trgovačkim sudom u Zagrebu u spisu predmeta P-1401/2012 vođen kolektivni spor protiv banaka (među njima i protiv tuženika iz predmetne parnice) radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača

- da je u navedenom predmetu 4. srpnja 2013. donesena presuda koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., te broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., koje su pak potvrđene odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. godine, i Rev-2221/18 od 17. rujna 2019.

9. Dalje, sklapanjem Dodatka Ugovora o kreditu, na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine” 102/15, dalje u tekstu: ZIDZPK) provedena je konverzija kredita, kojim je promijenjena valuta kredita u Euro, kamatna stopa i iznos preostale neotplaćene glavnice kredita.

10. Ustavni sud Republike Hrvatske rješenjem broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedloge više fizičkih osoba i osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom ZIDZPK/15, kao i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim institucijama („Narodne novine“ broj 102/15), te je ocijenio da su navedeni zakoni suglasni s Ustavom.

11. Vrhovni sud Republike Hrvatske donio je rješenje broj Gos-1/2019 od 4. ožujka 2020., kojim je odgovorio na pitanje o valjanosti sporazuma o konverziji sklopljenog na temelju ZIDZPK-a, u situaciji kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, na način da Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj 102/15) ima učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

12. Prema odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-457/2025-21, sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZIDZPK/15, kojim su stranke iznova, od dana sklapanja Ugovora o kreditu, uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, prestala je obveza tuženice na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetnih odredaba o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF. Navedeni više plaćeni iznosi nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženice. ZIDZPK/15 propisao je detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila sklapanju Aneksa Ugovoru o kreditu, kao i njegov sadržaj, čime je tužitelj kao potrošač bio u prilici prije sklapanja Aneksa proučiti njegove odredbe.

12.1. Primjena posebnog propisa, odnosno ZIDZPK/15, derogira primjenu općih odredbi ZOO-a o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate te devizne klauzule u CHF ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza ugovorenih valjanim Aneksom Ugovoru o kreditu, na način kako je to određeno ZIDZPK/15.

12.2. Potrošači koji su prihvatili konverziju, za razliku od onih koji je nisu prihvatili, učinili su izbor koji je ZIDZPK/15 jasno definirao. Prihvaćanjem konverzije potrošači se više ne nalaze u položaju dužnika iz kredita s valutnom klauzulom u CHF. Stoga se radilo o valjanom izboru korisnika kredita i potrošača, učinjenom u skladu sa zakonom čija ustavnost i zakonitost nije dovedena u pitanje.

12.3. Kao i u navedenoj odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske, tako je i u konkretnom slučaju osnovan tužbeni zahtjev tužitelja za isplatu zateznih kamata na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, i to za razdoblje od dana sklapanja osnovnog Ugovora o kreditu do dana prestanka obveze izvršenog konverzijom kredita, odnosno 30. rujna 2015. Navedeni dio nije obuhvaćen obračunom konverzije niti je uređen ZIDZPK/15, pa je u tom dijelu osnovan zahtjev tužitelja na temelju članka 1111. i članka 1115. ZOO-a.

13. Slijedom navedenog, zaključci većine iznesenih u citiranoj odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske primjenjivi su i na konkretni slučaj. Visina pripadajućeg iznosa utvrđena je na temelju financijskog vještačenja po stalnom sudskom vještaku za računovodstvo, financije i marketing Sandri Došen, dipl. oec., kao i dopune tog vještačenja po iznesenim prigovorima stranaka, koje je ovaj sud prihvatio u cijelosti, ocjenjujući ih stručnim i objektivnim, danim u skladu s pravilima struke te temeljito i stručno obrazloženim, pa je sud na temelju tako provedenog vještačenja u cijelosti prihvatio kondemnatorni tužbeni zahtjev tužitelja, jer je na temelju nalaza i mišljenja vještaka utvrdio da je tužitelj zbog promjene kamatne stope i zbog tečajne razlike CHF u odnosu na kunu po srednjem tečaju HNB pretplatio iznos od 6.665,74

14. Tako, imajući u vidu da iz provedenog dokaznog postupka, a osobito iz iskaza tužitelja, proizlazi da prilikom zaključenja predmetnog ugovora o kreditu stranke nisu pojedinačno pregovarale na način da bi tuženik dao tužitelju odgovarajuće obavijesti o naravi, rizicima i posljedicama osporenih ugovornih odredaba, a da je predmetni Ugovor o kreditu bio unaprijed pripremljen od tuženika i da tužitelj nije mogao utjecati na njegov sadržaj, kao i da je iz priloženog Ugovora o kreditu vidljivo da se radi o standardnom ugovoru koji sadrži odredbu o valutnoj klauzuli u kojoj je sav rizik razlika na ime ugovorene valutne klauzule prebačen na korisnika kredita, te da sadrži odredbu o promjenjivoj kamatnoj stopi koja je određena u visini od 3,99 %, a da pri tome nisu navedeni kriteriji na temelju kojih će se ta kamatna stopa nadalje mijenjati, te vodeći računa o ishodu kolektivne tužbe u kojoj je tuženik sudjelovao kao stranka, a koja se vodila kod Trgovačkog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/2012 i kod Visokog trgovačkog suda RH pod poslovnim brojem PŽ-7129/2013 i PŽ- 6632/2017, te primjenjujući odredbe članka 81. i 82. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03, dalje u tekstu: ZZP) u vezi sa člankom 4. ZOO-a, prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da su ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi sukladno članku 87. ZZP-a, kao i članku 322. ZOO-a.

14.1. Prihvaćajući deklaratorni dio tužbenog zahtjeva prvostupanjski sud je na temelju članka 326. stavak 1. ZOO-a pravilno zaključio da u situaciji kada su ugovorne odredbe ništetne po samom zakonu, iste ne mogu postati valjane niti kada uzrok ništetnosti naknadno nestane, kako to tvrdi tuženik pozivajući se na činjenicu sklapanja Dodatka Ugovora o kreditu. Nadalje, iako Dodatak Ugovora o kreditu predstavlja akt kojeg su banke bile dužne sklopiti na temelju zakona odnosno odredbe članka 19. b. ZID ZPK, a sve u cilju da se položaj korisnika kredita u valuti CHF kao potrošača izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u valuti EUR, to ne znači da je tužitelj kao korisnik kredita izgubio pravo potraživati stečeno bez osnove zbog ništetnih ugovornih odredbi, ukoliko se u postupku utvrdi da Sporazumom o konverziji

tužitelj nije u cijelosti oštećen, odnosno da sklapanjem Dodatka Ugovora o kreditu nisu sanirane posljedice ništetnosti Ugovora o kreditu.

15. Slijedom svega navedenog, ovaj sud je našao osnovanim eventualno kumulirani zahtjev tužitelja kako je i odlučeno u točki 2. Izreke ove presude.

16. U odnosu na istaknute prigovore tuženika u odgovoru na tužbu za navesti je slijedeće i to u odnosu na prigovor zastare, ističe se da je navedeni prigovor neosnovan. Naime, prema pravnom shvaćanju sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. zauzeto je shvaćanje da zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva prema kojem su stranke dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile temeljem ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08 i 78/15, dalje u tekstu: ZOO), kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Nadalje, prema stavu VSRH-a zastara za podnošenje individualnih restitucijskih zahtjeva s osnove ništetne valutne klauzule je prekinuta donošenjem Presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, PŽ-6632/17 od 17. lipnja 2018. te petogodišnji zastarni rok počinje iznova teći od 14. lipnja 2018. Pa kako je tužba u ovom predmetu podnesena 12. lipnja 2019., nije istekao zastarni rok od pet godina iz čl. 225. ZOO, zbog čega je prigovor zastare od strane tuženice neosnovan.

16.1. Nadalje, neosnovano tuženik ističe i da je prvostupanjski sud pogrešno ili nepotpuno utvrdio činjenično stanje u pogledu dijela pobijane presude kojim su usvojeni deklaratorni tužbeni zahtjevi tužitelja, budući da nije osnovan tuženikov prigovor nedostatka pravnog interesa tužitelja za vođenje ovog postupka zbog sklapanja Dodatka Ugovora kojim je provedena konverzija kredita, budući da prema pravnom stajalištu iz rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. tužitelj, kao korisnik kredita, ima pravni interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga ostvario eventualna prava za koja smatra da mu pripadaju bez obzira na to što je sklopljen Dodatak Ugovoru o kreditu na temelju ZID ZPK kojim je provedena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR.

16.2. Neosnovano tuženik ističe i to da bi uređenje tužbenog zahtjeva nakon provedenog financijskog vještačenja te odluke VSRH bila preinaka tužbenog zahtjeva. U odluci VSRH Rev-457/25 preinaka tužbenog zahtjeva u ovakvim okolnostima smatra se dopuštenom te tuženik ne može osporavati takvu preinaku kao neodpuštenu. Navedeno proizlazi i iz zaključka sastanaka Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 26. studenog 2021., koji potvrđuju dopuštenost takve preinake. Naime, preinaka tužbenog zahtjeva u ovom slučaju nije promjena pravne osnove, već preciziranje i povećanje zahtjeva temeljenog na istim činjenicama i pravnim osnovama, što je u skladu s člankom 191. stavkom 2. ZPP-a.

17. Tužitelju sukladno odredbi čl. 154. st. 4. ZPP -a, u svezi Tarife o nagradama i naknadi odvjetnika pripada trošak zastupanja putem punomoćnika u visini uređenog tuženog zahtjeva i to tako da mu pripada naknada za sastav tužbe u iznosu od 100 bodova, za sastav podnesaka od 28.2.2025. i 15.5.2026. od po 100 bodova sukladno

Tbr 8. Toč. 1. Tarife, za pristup na ročišta od 3.3.2025. i 20.5. 2026. te 20.8.2025. u iznosu od 100 bodova sukladno Tbr. 9. toč.1. Tarife. Tako ukupan trošak iznosi 600 bodova, uvećano za 2,00 eura po bodu sukladno Tbr. 54. Što iznosi 1.200,00 eura. Navedeni iznos uvećava se za trošak vještačenja u iznosu od 250,00 eura, te trošak sudski pristojbi u iznosu od 207,18 eura, što ukupno iznosi 1.657,18 eura. Tužitelj je odbijen sa zahtjevom za naknadu troškova po svakoj obavljenoj radnji u iznosu od 250 bodova, odnosno 500,00 eura, budući da je vrijednost predmeta spora 6.665,74 eura, pa mu sukladno Tbr. 7. Tarife pripada naknada od 100 bodova po radnji. Uspjeh u sporu ocjenjuje prema usvojenom podrednom zahtjevu (tako i prema odluci Rev-1149/2024). Odbijen je tužitelj sa zahtjevom za trošak privatnog vještačenja prije podizanje tužbe u iznosu od 199,08 eura, budući da ovaj trošak nije bio neopohodan za pokretanje ovog postupka, zbog čega je odlučeno kao u točki 2.III izreke ove presude.

Benkovac, 25. rujna 2026.

Sutkinja
Danijela Števanja

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove odluke dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u 3 primjerka, u roku od 15 dana od dana objave, odnosno primitka prijepisa ove odluke, ovisno o ispunjenju uvjeta iz čl. 335. ZPP. Stranci, koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok žalbe teče od dana primitka iste.

DNA:

- Tužitelju po punomoćniku
- Tuženici po punomoćniku